



OBRÁNCI CIVILIZACE

J A N K O T O U Č

Jan Kotouč

OBRÁNCI CIVILIZACE

Copyright © 2020 by Jan Kotouč

Cover © 2024 by Tomasz Maroński

Map © 2024 by Tereza Kovanicová

For 2nd Czech Edition © 2024 by Robert Pilch – Brokilon

ISBN 978-80-7456-593-9

ISBN PDF: 978-80-7456-594-6

ISBN ePub: 978-80-7456-595-3

ISBN Mobi: 978-80-7456-596-0

Jan Kotouč

Obránci civilizace

**Centrální impérium
Kniha třetí**



**Nakladatelství BROKILON
PRAHA
2024**

Jan Kotouč

V nakladatelství Brokilon

Cyklus České země (základní řada)

1. Nad českými zeměmi slunce nezapadá
2. Ofenziva českých zemí
3. Spojenci českých zemí
4. Bitva o české země

Cyklus České země (samostatné knihy)

Hrdinové českých zemí (antologie)

V tajné službě Koruny české

Velká bouře v českých zemích (s Lucií Lukačovičovou)

1. Velká bouře v českých zemích
2. Vzestup českých zemí *
3. Dědic českých zemí *

Cyklus Centrální impérium

1. Hranice impéria
2. Císař v exilu
3. Obránci civilizace
4. Odkaz protektorů *

Cyklus Centrální impérium: Omega

1. Komanda Omega
2. Expanzní sektor

Mimo cykly

Strnadův efekt

Válečné hry (povídky) *

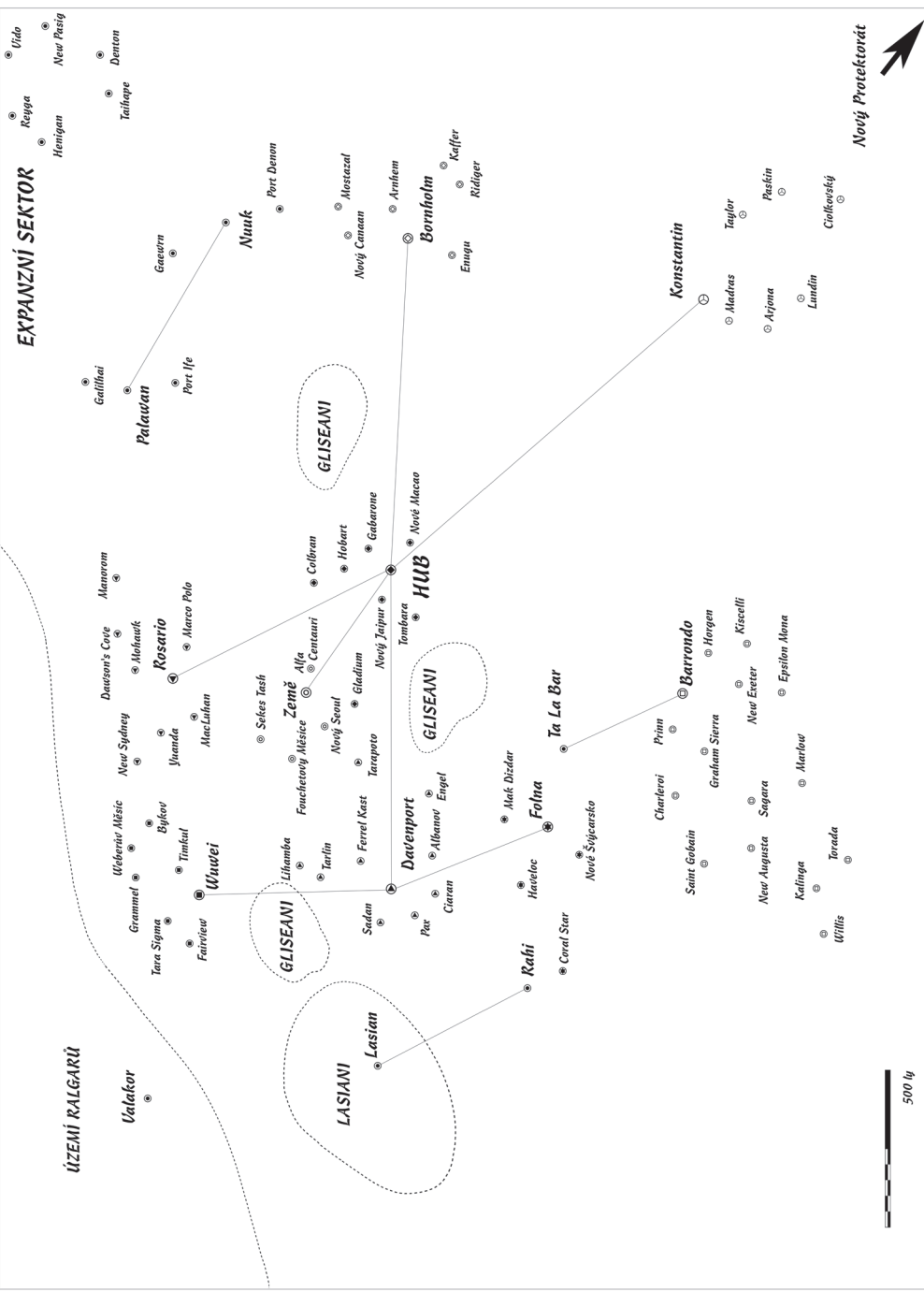
* připravujeme

Věnováno všem lidem, kteří sedí doma a čtou knihy.

Jan Kotouč, 18. 4. 2020

EXPANZNI SEKTOR

ÜZEMİ RALGARÜ



1.

Bylo krásné mít moc.

Tuhle prostou pravdu si Demeter Lardon uvědomoval každý večer, když stál na balkonu své ložnice v nejvyšším patře královského sídla a shlížel na noční světla Library City, hlavního města planety Folna. Celé to město a celá planeta patřily jemu, spadaly pod jeho správu, takže měl v rukou život všech lidí na této planetě.

Jeho dva bratři z mocného rodu Lardonů měli větší ambice, chtěli hrát politiku na úrovni celého Impéria, intrikovat, pletichařit. Demeter byl spokojený tam, kde byl, nechtěl vládnout nějakým bezejmenným soustavám, to nebyla skutečná moc. Pravou mocí byla vláda nad jednou planetou.

Svým postojem se Demeter nikdy netajil, a když Lardonův pomoci agentů a tajných spojenců z Nového protektorátu převzali kontrolu nad důležitou planetou Folna, Demeter byl ideálním kandidátem na roli vládce. Jeho bratři věděli, že není tak vychytralý jako oni, ale byl spolehlivý. Přesně jeho potřebovali.

Demeter Lardon měl moc. Jeho bratr Arian si klidně mohl u Hubu hrát na vysokého politika a intrikovat a Conan mohl vládnout na jejich

rodné planetě Haveloc, ale Demeter měl novou planetu jen sám pro sebe.

Musel svou novou vládu samozřejmě nějak prodat. Lidem už dnes nestačil samotný fakt, že Lardon byl Vylepšený. Musel jim vysvětlit, že Vylepšení byli stvořeni nejen proto, aby lidem vládli, ale také aby je chránili, a on a jeho spojenci tak budou chránit Folnu a vytvoří z ní oázu klidu v těchto nelehkých časech kolabujícího Impéria.

A oáza klidu se z Folny skutečně stala. Už dříve byl tento svět obchodní křižovatkou a centrem stejnojmenného sektoru Centrálního impéria. U Folny ústila nadsvětelná brána vedoucí na další důležitou křižovátku, Davenport. Během posledního necelého roku, kdy se do Impéria přihnál Nový Protektorát, zlikvidoval císařskou rodinu na planetě Hub a uvrhl celou civilizaci v chaos, se Folna stala o to atraktivnější. Lardoni s Novým protektorátem spolupracovali, i když ne oficiálně. Nikoli, navenek se pouze snažili stabilizovat některá území uprostřed chaosu, jako tomu bylo například na Folně. Demeter věděl, že Arian Lardon je na Hubu, jedná skoro denně s tamním vůdcem Nového protektorátu a domlouvají nové uspořádání Impéria, kde budou mít Vylepšení pod patronací Nového protektorátu zase výsadní postavení, jako tomu bývalo dřív.

Vylepšení byli vytvořeni už hodně dávno. Když do Sluneční soustavy dorazili Protektoři, udělali ze zbídačeného lidstva hnací sílu svého mezihvězdného Obchodního impéria, založili císařský rod a vytvořili kastu nadlidí, Vylepšených, kteří se stali odolnějšími a inteligentnějšími vládci jednotlivých planet.

Potom ale Protektoři zmizeli, a i když císařská rodina zůstala, prestiž Vylepšených upadala. Císař přejmenoval Obchodní impérium na Centrální impérium a začal podkuřovat nevylepšeným; dost pokrytecky, uvědomil si Lardon, vzhledem k tomu, že císařská rodina rovněž patřila mezi Vylepšené.

Lardon se při té myšlence pousmál, zatímco na tváři cítil příjemný vánek večerního města. Z císaře i jeho rodiny zbyl jen obrovský kráter na planetě Hub. Oficiálně se teď císařem prohlašoval nějaký mladík jménem Daniel Hankerson, který zůstal odříznutý a trochu Novému protektorátu zkrátil plány, ale to Lardona netrápilo. Hankerson

možná působil nějaké potíže v sektorech Konstantin a Barrondo, ale do středu Impéria – tam, kde může reálně něco změnit – se musí dostat přes Folnu a místní bránu. Demeter Lardon měl v soustavě celý operační svaz, který byl loajální jenom jemu, a na druhém konci brány se nacházely lodě Nového protektorátu. Hankerson by rád letěl sem, to Lardon věděl, před necelými dvěma měsíci sem dokonce vyslal menší průzkum, ale teď se pořád zdržoval kolem Barronda. Jeho válečné lodě se nepohnuly. Folna mezitím posilovala. Přibýly nejen válečné lodě, ale Lardon využil i vlastních kontaktů a získal na svou stranu nějaké Ralgary. S Ralgary sice Centrální impérium vedlo na druhém konci svého území válku, ale tady to byli Lardonovi osobní ranáři. Nikdy nevěděl, jak u těch velkých ještěřů funguje představa loajality, ale nějaké „zneuctěné klany“, nebo jak si říkali, se často nechaly najímat jako žoldáci. Ještě z dětství Lardon věděl, že spousta Vylepšených doma na Havelocu považovala ralgarského bodyguarda za důkaz prestiže. Lardon teď měl několik set ralgarských bodyguardů na celé planetě. A stále přibývali další.

Usmál se, když v dálce uviděl světla velkého atmosférického objektu. Ta loď přistávala v Library City, nejspíš z transferové stanice na oběžné dráze. Do Folny proudili uprchlíci z celého sektoru Folna, ale i z Barronda nebo Davenportu. Byl tu klid. Lardon někdy osobně procházel seznamy lidí žádajících na stanici o azyl a sám si vybíral, koho pustí a koho ne.

V tom spočívala pravá moc. Zoufalí lidé prchající před válkou v něm pak viděli poloboha a byli mu vděční tak, že by pro něj udělali cokoli.

Čehož Lardon s chutí a rád využíval.

Naposledy se nadechl nočního vzduchu a zamířil zpátky do ložnice, kde už na něj čekal nejnovější objev.

Žena, která ho očekávala, přiletěla před několika dny. Jedna z těch mnoha lidí, které válka vyhnala z domova. Její obrázky se k Lardonovi dostaly krátce poté, co její loď dorazila z Ta La Baru. Jakmile se ocitla v Library City, nebyl problém si ji najít a trochu lépe poznat. Byl to ten typ krásky, která poznala bídu a udělá cokoli, aby se do ní už nemusela vrátit. Možná tušila, že pro Lardona bude jen dalším zářezem na noze postele, ale vždycky tu byla naděje, ženské

jsou v tomhle sebeklamu mistryně. Rozhodně si ta holka nepohorší, Lardon své milenky odměňoval štědře, a když bude dobrá, možná si ji tu nechá na víc nocí. Některým milenkám dával na rozloučenou speciální pager, kterým je mohl k sobě přivolat. Samotného ho překvapilo, jak rychle některé holky přiběhly, když se jim ozval. Byla to pro ně další možnost opustit uprchlický tábor nebo slum a prožít pár dnů v luxusu.

Bylo krásné mít moc.

Dívka si všimla, že přišel, a sklonila hlavu. Lardon zahlédl, jak předtím okukovala luxusní nábytek. Takový přepych v životě neviděla. Jenom za jeho stůl ze sagarského dřeva s vestavěným nadsvětelným přijímačem by si její rodina nejspíš mohla kupovat jídlo několik let. Jenom za cenu jeho luxusní sešívачky vykládané týmž sagarským dřevem, kterou měl položenou na stole a používal ji k sešívání archaického papíru, by mohla žít týden.

„Nemusíš přece klopit zrak,“ řekl jí s nádechem jisté blahosklonnosti. „Já nekoušu.“

Její koutky zacukaly v nervozním úsměvu, ale zvedla oči. Byla hezká, sice žádná vysloveně výstavní krasavice, ale o to nikdy nešlo. Lardon mohl mít stovky modelek s bioplastikou, kdyby chtěl, ale lákaly ho ženy, které ho něčím zaujaly. Tahle dívka měla olivovou kůži kombinovanou s blond vlasy. Kořínky měla černé, jako by si vlasy jenom odbarvila a nezměnila jejich pigment na genetické úrovni. Tvářičku měla pohlednou, pořád se na něj dívala s tím nervozním úsměvem a očima, ve kterých se mísil vděk s očekáváním.

Lardon přistoupil až k ní; neucukla. Chytil ji za ramena a políbil ji na nejdříve na čelo a potom na rty.

Hezky voněla. Tenhle parfém nepoznával, věděl, že jeho asistenti nechají všechny ženy umýt a navonět, než je pošlou sem nahoru. Každé z nich nechávali nějakou exotickou příchut', jako unikátní parfém.

„Vidíš, nekoušu,“ zopakoval s úsměvem. Byla skoro stejně vysoká jako on, ale neustále měla tendence sklánět hlavu. Lardon ji políbil do vlasů. Byl rád, že už má na sobě jenom župan. V kalhotách by mu bylo těсно.

„Svlékni se,“ zašeptal jí do ucha. Znělo to laškovně, ale oba chápali,

že přesně tohle se od ní čeká. Popošel několik kroků od ní a posadil se do křesla.

„No tak, do toho,“ vybídl ji znovu a vzal ze stolku sklenku šampaňského. Bylo přímo ze Země, dovoz vyšel příšerně drah.

Dívka ho poslechla. Měla na sobě jednoduché letní vycházkové šaty. Ty šly přes hlavu hned. Chvilí nato už před ním stála ve spodním prádle a byla sice nervozní, ale než ji mohl znovu vyzvat, pokračovala. Skopla z nohou letní boty a následovala podprsenka s kalhotkami. Lardon popíjel šampaňské a hodnotil ji znaleckým okem. Prsa měla tak akorát. Rozhodl se, že se udělá přímo na ni a potom na ni nalepí několik bankovek.

Udělala několik kroků k němu; zase ten zdráhavý úsměv. „A... ty se svlíkneš?“

S kapkou hravosti mu přejela rukou po tváři. To bylo dobře, špetka nervozity a podřízenosti byla vzrušující, ale Lardon nepatřil k těm, kteří chtěli převzít veškerou iniciativu.

„To je v těchto chvílích třeba,“ zasmál se. Podal jí sklenku a vstal. Ona se napila, zatímco on ze sebe sundal župan. Její zrak utkvěl na jeho rozkroku. Ano, bylo vidět, že už se těšil.

„Můžeš si ke mně přikleknout,“ řekl s úsměvem. Její úsměv byl teď vřelejší, možná ji tohle lákalo. V očích se jí mihlo ještě něco, co Lardon nebyl schopný identifikovat.

Odložila sklenku a natáhla ruku k jeho rozkroku.

„Cokoliv si budeš přát,“ zašeptala. Její hlas teď zněl jinak. Lardon o tom ale nestihl přemýšlet, když se ho dotkla.

Potom najednou vykřikl, když prudce zatáhla. Projela jím bolest a ztratil rovnováhu. Padl na všechny čtyři, ona mu tak tak uhnula z cesty.

„Co to krucinál děláš?!“ zařval. To už ho chytila za ruku a se škubnutím ji zvedla. Chtěla mu ji zkroutit za záda, jak ztratil oporu a znovu zakolísal.

Ted' se v něm probudil i adrenalin a zuřivost. Reflexy Vylepšeného udělaly své a on se okamžitě vymrštil na nohy. Ta čubka! Ona si snad myslela, že si na něj může něco zkusit!

Občas se k němu dostaly i takové. Zatracená lůza, co si myslí, že si

bude vyskakovat na Vylepšeného. Tu poslední, která tohle udělala, dal Lardon zavřít do izolované cely v podzemí a tam ji prostě nechal, aby týdny umírala hlady obklopená vlastními výkaly.

Tahle vypadala, že si zaslouží něco podobného.

Rychle se jí vysmekl ze sevření a vši silou se jí pokusil podkopnout nohy. Potom na ni prostě skočí dřív, než se vzpomene, a pak...

Vůbec si nevšiml, že se dívka pohnula. Najednou neměl co podrazit a vzápětí ucítil prudkou ránu do zátylku. Zavrával, ohnal se po ní, ale ona už zase byla jinde. Co byla sakra zač?! Musela být Vylepšená! Ale to přece není možné, Vylepšení měli vyšší tělesnou teplotu – daň za rychlejší metabolismus. Všiml by si toho, když ji líbal na čelo.

„Ty mrcho!“ Znovu se po ní ohnal. A když neuspěl, skočil ke křeslu a stiskl jeden bod na opěrce. Z tajné schránky vyskočil nůž. Lardon se po něm natáhl, ale to už byla u něj. Chytil nůž, ohnal se, ale její ruka mu chytila zápěstí. Zaječel. Takovou sílu nemají ani Vylepšení.

Co je zač?

Smýkla s ním, on letěl vzduchem a přistál na zádech na posteli, kam ji sotva před minutou plánoval zatáhnout sám.

Nůž musel pustit. Rychle se hrabal na nohy, ale to už stála nad ním, pěstí ho udeřila do obličeje a jemu se zatmělo před očima.

„Promiň, že ti kazím večer, kocourku, ale dneska se bude hrát podle mých pravidel.“

*

Přišel k sobě hned, metabolismus Vylepšeného zapracoval, adrenalin v něm pumpoval a taky v něm bublal vztek. V ústech cítil krev, zuby měl sice všechny, ale ta chvilka, během níž odpadl, stačila k tomu, aby ho ta holka bez obtíží přivázala k posteli. Měl tady při ruce lana i řemeny, které používal při některých kreativnějších hrátkách, ale za normálních okolností to byl on, kdo přivazoval!

Ruce měl roztažené a každá byla za zápěstí přivázána k čelu postele.

Ona se tyčila nad ním, stále nahá. V jedné ruce držela jeho nůž, v druhé sklenku šampaňského, kterou právě dopíjela.

„Ty čubko!“

Odložila šampaňské na stůl a podívala se na něj. „Čubko? Už mě nazývali i hůř. Ale aspoň, že už jsi vzhůru.“

Lardon byl rudý. Ta holka opravdu netušila, kolik si právě přivodila bolesti. Lardon ji nejdříve předhodí své osobní gardě. Určitě moc rádi ukážou jedné nevytěpšené mrše, kam patří. Pak ji nechá pomalu chřípout hladu.

Dal signál implantátu, který měl v mozku. Nebyl tak sofistikovaný jako čip, který měli v hlavě členové císařské rodiny, biomechanické implantáty v mozku byly stále drahé i pro většinu Vytěpšených, ale to, co měl Lardon v hlavě, bohatě stačilo. Právě poslal signál volání o pomoc. Bude to sice trochu trapné, když ho tu najdou takhle přivázaného, ale to mu nebude vadit, stačí, když pomyslí na to, co potom provede on jí!

Vyšlo z něj uchechtnutí. Ta holka jen pozvedla obočí s náznakem pobavení. Potom se ozvalo pípání, přicházelo odněkud tady z ložnice. Lardon chvíli přemýšlel, než mu došlo, že to je právě onen tón signálu volání o pomoc na vysílačkách jeho bodyguardů.

Dívka se rozhlédla, potom došla k hromádce oblečení na zemi a vyhrabala z ní náramkové hodinky, z nichž pípání vycházelo.

„Jo, vidíš to! Přiznám se, že už ani nevím, odkud jsem tohle vzala. Buďto od jednoho z těch dvou Vytěpšených, kteří hlídali chodbu, nebo od těch čtyř, co jim dělali zálohu v jedné z vedlejších ložnic.“ Znovu se vrátila k němu. Lardon na ni zíral podstatně vyjeveněji a ona se usmála. „Když si do pokoje objednáš holku, je dobrý se ujistit, že stráže, které ji pustily dovnitř, jsou pořád naživu. To jen pro příště, drahoušku. Pokud vůbec bude nějaké příště. Ale to záleží jenom na tobě.“

Lardon se trochu uklidnil. Kdyby ho ta mrcha chtěla zabít, už by to udělala. Chce ho živého. Kvůli výkupnému? Nebo požaduje propuštění nějakého vězně? I kdyby nějak přemohla jeho stráže, z budovy se nedostane. Celý palác byl možná jen upraveným hotelem, ale i tak to byla jedna velká pevnost.

Možná to pro něj bude nepříjemné, možná ho poníží, ale ona se odsud živá nedostane. Kdyby bylo nejhůř, Lardon měl v těle implantovaný čip s tisíci prostředky. Kdyby ho chtěla mučit, může cítit jen velmi málo.

Jeho sebevědomí se zase zvedalo. Ale s ním rostla i jeho nenávist.

„Kdo vlastně jsi?“ zavrčel.

„Kdepak, tady se ptám já.“ Vylezla na postel a posadila se rozkročmo na něj. Za jiných okolností by to bylo vzrušující.

Nůž mu strčila až před obličej. „Má se to tak, cukroušku, že já od tebe něco potřebuju. Nebude to nijak těžké, zvládneš to odsud.“

Lardon se zasmál. „Ty čubko! Opravdu si myslíš, že pro tebe něco udělám?“

„Čubka je asi u vás v rodině oblíbené slovo, co? Tvůj synáček mi říkal taky tak.“

Lardon se zamračil. Měl spoustu synů i dcer s různými ženami – gen Vylepšených byl dominantní a bylo potřeba ho šířit –, ale bylo mu jasné, že tahle žena může myslet jen jednoho syna.

„Cassian? Takže tě za mnou poslal ten malej sprateček?“

Cassiana jeho rodina odepsala, když se na Barrondu pokusil osobně postavit Hankersonovi. Že by měl vztek, že se ho tatínek nezastal, a poslal za ním tuhle nicku? To snad ne.

„Jen jsem ho potkala,“ řekla dívka. „Ale na něj kašleme. Potřebuju, abys zavolal veliteli operačního svazu na oběžné dráze a povolal jeho i všechny vyšší důstojníky sem na neplánovanou noční poradou. Potom budu ještě chtít...“

„Nasrat, ty čubko!“ odsekl.

Naklonila se až k němu. Pořád hezky voněla.

„Ty jsi přivázaněj, já mám nůž,“ zavrčela a do jejího hlasu vstoupila první emoce. „Opravdu ti radím, abys udělal, co ti řeknu. Zavolej svým velitelům na oběžné dráze a povolej je sem. Když to neuděláš, uříznu ti koule i s ptákem a narvu ti je do chrťánu.“

Lardon se zasmál. „Víš, kolik takových malých čubiček jako ty mi už vyhrožovalo? Jdi do prdele a ty svoje planý hrozby si vem s sebou! Stejně máš nanejvýš deset minut, než pro tebe přijdou.“

Dívka si povzdychla a zase se z něj zvedla. Ve tváři měla téměř lítostivý výraz. „Víš, tohle se mi stává často. Můj přítel je pokerový hráč, já tu hru nikdy moc nehrála, ale když už s ním jednou chodím, musím ji hrát taky. Ale mám jeden velký problém, občas to působí potíže jak v pokeru, tak v reálném životě. Já neumím blafovat. Prostě

mi to nikdy nešlo. Takže bohužel, plané hrozby ode mě nikdy nikdo neuslyší.“

Sklonila se k jeho rozkroku, popadla ho za intimní partie a jedním plynulým řezem splnila výhrůžku.

Lardon ječel, dokud mu ústa neucpalo to, co považoval za svou největší chloubu.

Proč si všichni pořád myslí, že blafuju? pomyslela si Hila Ebanová, když se Lardona konečně zmocnilo bezvědomí. Šla si umýt ruce, když do ložnice vpadly dvě ženy.

„Oblast je zabezpečena a... proboha...“

Elda Foskanová, jedna z členek Imperiální gardy, kterou Daniel poslal s Hilou na tuto misi, jen zírala na přivázaného a vykastrovaného Lardona na zkrvavené posteli. Původní barva povlečení byla béžová, krev na ní byla krásně vidět.

„Nevěřil, že mluvím vážně,“ řekla Hila. Pořád byla nahá, zatímco obě ženy byly oblečené a ozbrojené. Sebrala ze země své šaty a začala se oblékat. „Navíc má v těle umrtvující prostředky. Pokud jsem ho chtěla přesvědčit rychle, musela jsem aplikovat něco jiného než fyzický nátlak. Ztráta něčeho cenného v tomhle pomůže. Raději bych mu tím jenom vyhrožovala, ale on mi nevěřil.“

Druhá žena, gardistka Devika Pradhanová, se na to jen vyjeveně dívala. Foskanová se znovu ujala slova. „Jak... jak jsi to udělala, že nevykrvácel?“

„To není tak těžký, stačí nechat kousek, který pak půjde zaškrtnit. K tomu se dobře hodila ta sešíváčka, co měl na stole.“

Foskanová se šklebila. Pradhanová se tvářila vzpurněji. „No... i tak mi to přijde jako extrém. Byl to zajatec...“

„Zajatec? Ano, byl. A taky to je chlap, jehož kamarádi tě na Lundi-nu připravili o nohu nebo kteří vyhladili miliardy lidí. On sám nechal zavraždit pár žen, protože mu nebyly po vůli. Opravdu myslíš, že mě trápí, že jsem mu urázla ptáka? Až to skončí, můžou mě za to dát k soudu.“

„Spíš to vidím na další císařskou milost,“ zabručela Foskanová a podívala se na ležícího Lardona. Zbytek jeho nádobička se válel na polštáři vedle jeho hlavy. „Patro je zajištěné, výtahy jsme zablokovaly

a ten program pana Fostera, který jsme nahrály do počítače, zatím funguje. Bezpečáci dole dostávají skrz ventilaci hezkou dávku uspávacího plynu. Je to stejná sračka, s jakou Donatra omámila komodora Wabaru a princeznu Radanu. Působí to pomaleji, ale zase to uspí i metabolismus Vylepšených a většina protidrogových implantátů to nezastaví.“

„Pořád nechápu, že tahle budova není vůči něčemu takovému izolovaná,“ řekla Pradhanová, šťastná, že se může soustředit na něco jiného než na ležícího kastráta. „Izolované a oddělené ventilační systémy by měly být běžné.“

„Tohle patro je izolované,“ řekla Hila. „Nezapomínejte, že to byl původně hotel. Lardon nechal utěsnit tohle patro, ale zbytek hotelu je otevřený. Má tam svoje hlídače, dvorany a patolízaly, ale hlavně se bál o sebe. A nikoho nenapadlo, že nějaký útočník může začít tady a ovládnout zbytek hotelu odsud. Teď musíme tady miláčka Lardona jenom přesvědčit, aby sem pozval ty kolaboranty z oběžné dráhy. Eldo, máš adrenalin?“

„Mám,“ řekla gardistka a zašátrala v kapse po malé ampulce. Ve skutečnosti to nebyl adrenalin, ale nějaká sloučenina z Barronda, ovšem to nevadilo. Lardona to zaručeně probudí. „Ale co když odmítne spolupracovat? Čím mu budeš hrozit teď?“

„Ničím. Tahle to nefunguje. Teď už pro nás udělá cokoli, setkala jsem se s tím. Udělá všechno, co mu řekneme, bude v takovém šoku, že ho nenapadne udělat nic jiného. Navíc někde v budoucnu bude mít příslib, že půjde na genovou terapii a znovu mu to doroste. Bude to trvat mnoho měsíců, ale ta vize tam je. Ale jen pokud ho necháme naživu.“

Vzala od Foskanové ampulku.

„Mimochodem, měla jsi pravdu. Ti jeho vojáci jsou všichni Vylepšení a mají výložky Brigády Superiori.“

Hila zavrčela. „Ano, to jsou ty jednotky Vylepšených, kvůli kterým císař kdysi vytvořil komanda Omega. Nevěřilo se Vylepšeným. A tady si někdo získal celou jednu jejich rotu.“

Foskanová přikývla. Věděla o Hilině působení v tajných komandech Omega. Působení, při kterém na ní provedli nelegální genetické

OBRÁNCI CIVILIZACE

modifikace založené na ralgarské DNA. Modifikace, které předvedla i Lardonovi. A které způsobily, že jí zbývá sotva sedmnáct let života.

Píchla Lardonovi do ruky injektor. Se zalapáním po dechu se probudil a potom se znovu rozeřval, tentokrát spíš leknutím a šokem než bolestí.

„Jen klid. Jen klid. Teď potřebuji, abys pro nás udělal, co chceme... Přesně to, co ti řekneme, je to jasný? A nezapomeň, že neblafuju.“

Udělal *přesně*, co mu řekly.

2.

Daniel Hankerson věnoval letmý pohled svým kartám a rovnou je zase odhodil.

„*Fold*,“ zabručel nevrle. Byl si dobře vědom, že jeho frustrace nepramenila z toho, že mu Kelvin rozdál tak nepoužitelné karty jako čtyřku a devítku. Ne, frustroval ho pocit bezmoci, který nesnášel.

„Už se měli dávno ozvat!“

„Tajné mise na nepřátelské území opravdu nemůžete naplánovat s přesností na minuty, Vaše Veličenstvo,“ řekl s úsměvem komandér Graham Calvert a také zahodil karty. „Vy byste to měl vědět, býval jste přece rozvědčíkem.“

„Ano a nesnášel jsem pocit bezmoci,“ povzdychl si Daniel a podíval se na svého bývalého šéfa. Calvert byl hlavním zpravodajským důstojníkem lodi *Hermes* a nyní vlastně i celého Císařova osobního svazu. Daniel měl jeho bodrou náturu, s níž usměvavě klouzal životem, většinou rád. Dnes však ne.

„Ten pocit bezmoci a čekání je už tak nějak součástí života námořníka,“ řekl další muž u stolu, komodor Alexander Golna. Vytáhlý po starší rodák z Tombary byl velícím důstojníkem *Herma* a teď vlastně

i velitelem přiřčené eskadry křižníků. Víc než cokoli jiného byl Danielovým mentorem a až překvapivě se vyznal v tom, co se čeká od císaře. Nikdo netušil, že zrovna na Tombaře, jejíž obyvatelé se rozmnožují při orgiích, se někdo vyzná v dvorní etiketě.

„A ještě horší než bezmoc je to čekání, já vím. Ale můžu si v té frustraci trochu upustit páru, ne?“ Daniel potřásl hlavou, viděl, jak Golna vsadil. Zbývající dva hráči dorovnali. Komandér-poručík Ray Keto byl mladým palubním zásobovačem, kterého Daniel už na začátku přidal do štábu mimo jiné proto, aby kompenzoval syndrom skupinového myšlení. Z toho důvodu tu v císařově štábu během jeho „pokerové seance“ byla i poslední členka, Laura Gilbertová. Tahle dáma byla vzděláním historička a původně dělala vychovatelku a učitelku Danielově mladší sestře Radaně. Když ji spolu s Radanou osvobodili z domácího vězení na planetě Horgen, Gilbertová se svými znalostmi přiložila ruku k dílu v císařově osobním štábu.

Musela si také zvyknout na to, že Daniel rád probírá nadcházející strategii u pokeru.

„Upustit páru rozhodně můžete, Vaše Veličenstvo,“ řekla Gilbertová. „Všichni máme strach.“

„A taky všichni dobře víme, že nejde jen o pocit bezmoci,“ řekl Golna a znovu přisadil, zatímco Kelvin vyložil první trojici společných karet, takzvaný *flop*.

„Ano, krucinál. Nejde.“ Daniel potřásl hlavou.

Neměl jsem ji pouštět, řekl si v duchu. Bylo to něco, co se neodvážil vyslovit nahlas. Ne proto, že by ostatní tuhle jeho emoci nechápali, ale proto, že to nebylo fér. Jednak by je tím až moc zatahoval do vlastních problémů, a hlavně by tím naznačoval, že má právo Hilu někam pustit nebo nepustit. Celá ta věc na Folně byl její nápad a skrz Cassiana Lardona získali informace o tom, jak funguje vláda Demetera Lardona i že si k sobě vodí hezké ženské. Jeho zapšklý synáček Calvertovi vyzvonil úplně všechno. Hila a tým žen z Imperiální gardy, který s ní Daniel poslal, věděly, jak někoho jako Lardon zaujmout. Cassian jim také prozradil bezpečnostní opatření v hotelu a pan Foster z Foster Group jim poskytl nejlepší hackovací programy.

Byl to dobrý plán. Naprosto šílený, šílenější, než jaký by Daniel

vymyslel sám, ale byl dobrý. Jenže to znamenalo, že žena, kterou Daniel miluje, se pouští sama do nebezpečí.

Už spolu zažili nebezpečné akce. Za ten rok od doby, co se potkali a zamilovali do sebe, přežili zhroucení celého Impéria a mnoho bojů.

Jenže teď byla v nebezpečí jenom Hila. Daniel seděl na *Hermu* a hrál poker a spolu s celým svazem čekal na zprávy od ní.

Sledoval hru, dokud Keto nevyhrál s párem desítek. Potom Danielův robot Kelvin, který dělal krupiéra, znovu rozdál.

Slova se mezitím opět ujal Golna.

„Vaše Veličenstvo, věřte mi, že vím, jak se cítíte.“

„Já vím. Já vím. A možná mě štve, že tohle je jen první krok ve spoustě věcí, které se musí stát přesně jedna po druhé. Z Folny musíme hned na Davenport a z Davenportu rychle navázat kontakt se Třetí a Sedmou flotilou. A pokud to nevyjde, můžeme to rovnou celé zabalit. A čas hraje proti nám, ano, na to nesmíme zapomínat. Kelvine, za jak dlouho ta nepřátelská velká flotila – *Hammer* jí myslím říkají – dorazí k Hubu? Tyhle tikající hodiny jsme si dlouho nepřipomněli.“

„Za sto jedenáct dní, pane Danieli,“ řekl robot stroze. „A pane Danieli, je tu ještě něco.“

„Co?“

„Jste *big blind*.“

Daniel zabručel a přihodil povinnou sázku. Vyfasoval královnu a desítku. Rozdílných barev, ale s tím se dalo něco dělat.

„I císař si občas musí trochu zaremcat. Normálně to dělám před svojí přítelkyní, ale ta tu není, takže jako hromosvod dneska posloužíte vy.“

Calvert se zasmál. „My to přežijeme, Vaše Veličenstvo. Já rozhodně.“

Daniel tohle kolo vyhrál a trochu mu to zvedlo náladu. Jen maličko. V dalším kole opět hned složil karty, ale totéž udělali všichni kromě Calverta ještě před *flopem* a rozvědčík s úsměvem posbíral těch pár žetonů.

Tenhle štáb býval větší, většinou na něj chodila ještě komodor Abiola Wabara a Danielova sestra Radana. Jenže Wabara po svém povýšení na kontradmirála převzala velení nad eskadou bitevních lodí

a Radana vstoupila do loďstva a byla teď s Wabarou jako kadetka na palubě lodi *Florida*.

Možná by si mohl promluvit s Radanou. Celý svaz udržoval rádiový klid, ale může se s *Floridou* spojit po nezachytitelném laserovém svazku, nemusí ani používat nadsvětelnou komunikační aparaturu, kterou je vybaven *Hermes*.

Nebo by se prostě mohl sebrat a čekat jako všichni ostatní. Ať se na Folně děje cokoli, on se to dozví, a ať to tam dopadne jakkoli, svaz se dá do pohybu. Císařův osobní svaz teď čekal na kraji soustavy Folna. Letěl tam stejným způsobem, jako když flotila Nového protektorátu před několika lety nepozorovaně doplula mezihvězdným prostorem až k Hubu. Velké válečné lodě svazu byly připoutány k civilním lodím mířícím od Ta La Baru k Folně. Na kraji soustavy se Císařův osobní svaz odpojil a čekal s vypnutým pohonem. Nadsvětelné senzory zachycovaly pouze aktivní pohon, takhle je nemohly zachytit a Danielovi lidé tak čekali přímo před Folnou. Bylo to podobné, jako když v minulosti námořní lodě pluly blízko u sebe, aby na radaru vypadaly jako jeden kontakt.

Císařův osobní svaz měl momentálně pět bitevních lodí, jednu těžce poškozenou a narychlo záplatovanou. K tomu čtyři křižníky, tři dronové křižníky – také různé poškozené během dlouhého putování, a k tomu pěchotní transportér *El Guettar*, nějaké zásobovací, astrografické a opravářské lodě a samozřejmě prototyp komunikační lodi *Hermes*. Jediné plavidlo schopné nadsvětelné komunikace, skrz kterou mohl Daniel v pravidelných vysíláních císaře mluvit s celým Centrálním impériem.

Vlastně to není jediné plavidlo s nadsvětelnou komunikací, uvědomil si. Nový protektorát má dvě lodě. Mnohem větší, ale fungují jím.

Další kolo vyhrál. Tím, že prostě blafoval a prošlo mu to. Anebo mu bylo jedno, že prohraje. Přinutil tak Keta složit karty, i když ten měl nejmíň dva kluky. Neměl z toho ale žádný pocit zadostiučinění.

Museli čekat.

*

Bzučák na nočním stolku se ozval a kontradmirál Benicio Taft byl okamžitě vzhůru. Třicet let u loďstva ho naučilo okamžitě se probudit, a tak vyhnal z mysli poslední zbytky spánku ještě předtím, než se jeho ruka dotkla tlačítka na nočním stolku.

„Ano, tady admirál!“ zabručel a u toho mrkl na hodiny na nočním stolku. Byla jedna hodina ráno. Jeho vlajková loď *Punjab* byla synchronizovaná na cyklus rotace Folny, což znamenalo jednadvacetihodinový den. Taft byl ranní ptáče tak jako tak, ale i v krátkých folnských dnech už lidé touhle dobou dávno spali.

„Omlouvám se, že vás ruším, pane,“ ozval se známý hlas kapitána Iljušina, velícího důstojníka *Punjabu* a Taftovy pravé ruky. „Dostali jsme zprávu z povrchu. Ministerský předseda Lardon žádá, abychom se okamžitě dostavili do jeho sídla na důležitou poradu.“

„Cože?“ Taft už se posadil. V první chvíli ho napadlo, jestli nejde o nějaký nepřátelský útok, ale ten by mu Iljušin neohlašoval tak klidně. Navíc Iljušin už měl přece taky spát.

„Ano, Lardon nás povolává na povrch.“

„Teď hned?“

„Ano, pane. Mluvil jsem s ním osobně.“

Taft si to dokázal živě představit. Nějaký nebohý důstojník, který vyfasoval noční směnu, dostal zprávu z Library City a než aby riskoval, že probudí admirála, šel radši nejdříve za kapitánem. To ale neměnilo nic na tom, že...

„Teď v noci?“ zopakoval zbytečně. „Řekl, co je důvodem?“

„Ne. Když jsem se ho vyptával, tvrdil, že chce osobně projednat stav bojové připravenosti. Tak to řekl.“

„A musí to mermomocí udělat teď v noci?“

„Ano, pane. Když jsem se ho na to zeptal, řekl, že ministerský předseda nemusí své rozkazy zdůvodňovat. A nepozval jen nás. Také komandéra Sigmarsona a kapitány a první důstojníky všech ostatních lodí ve svazu Folna Alfa.“

V Taftovi už jen bublal vztek, ale rychle se ovládl. Nemůže se před podřízeným vyjadřovat o jejich šéfovi špatně. Tím spíš, když ten šéf byl stejně jako Taft Vylepšený a Iljušin nebyl. Mohl si na čtyřicetkrát myslet, že Demeter Lardon je slabý článek velmi mocné rodiny, ale jednou

to byl jeho nadřízený a Taft mu bude loajální. Navíc Vylepšení museli držet při sobě, hlavně v současnosti, kdy se díky dění v Centrálním impériu mohli zase dostat na výsluní.

„Dobře, tak pošlete signál pro zbytek svazu a povolejte všechny kapitány a první důstojníky. Dal nám Lardon nějaký harmonogram?“

„Ano, za tři čtvrtě hodiny. Raketoplány mají přistát přímo v paláci.“

„Tak to abychom sebou pohnuli,“ zabručel Taft a začal si svlékat pyžamo. „Sejdeme se za deset minut v hangáru.“

„Ano, pane!“

Raketoplánům potrvá nejméně patnáct minut, než z oběžné dráhy klesnou až na povrch planety, spíš trochu déle, když nemohou takhle blízko použít Gertzův pohon.

Vstal z postele a na dvě minuty skočil do vibrační sprchy. Na palubě měli i možnost použít vodu, ale tohle bylo rychlejší. Sice to tolik neoosvěžilo, ale to bylo jedno.

Ze skříně vytáhl svou nejlepší uniformu. Na límci byly dva zlaté obdélníčky, insignie kontradmirála. Na několik sekund se zastavil a díval se na tu uniformu. Pro tuhle frčku obětoval hodně. Neunikla mu ironie, když Iljušinovi říkal, že musejí poslouchat své nadřízené. Podle pravidel Centrálního impéria se stejně všichni dopustili zrady. Taft ničeho nelitoval, on si svou stranu vybral.

Byly doby, kdy stejnou uniformu nosil výrazně mladší kadet Benicio Taft, který přísahal věrnost Centrálnímu impériu. Jenže ten mladík plný ideálů byl pryč. Zahořkl, když viděl, jak jsou neustále přes něj povyšováni mladší a mladší důstojníci. Jako Vylepšený šel k loďstvu proto, aby velel, aby vládl. Chápal, že bude sloužit pod nevylepšenými, a vlastně proti nim nic neměl, Iljušin byl kompetentní důstojník, který věděl, kde je jeho místo. Ale posledních deset let, kdy byli všichni jeho nevylepšení vrstevníci povyšováni nad něj, zatímco on zůstával stále pouhým komandérem, ho dovedlo až sem. Tu hodnotu měl Taft vlastně ještě loni. Nyní, když si oblékal uniformu kontradmirála, si uvědomoval, že ničeho nelituje.

Vybral si stranu a bude ji držet. I když si Demeter Lardon občas potřeboval dodávat pocit důležitosti tím, že nažene hromadu důstojníků v uniformách na jedno místo. Jen ať se snaží, byl jejich suverénním

vládcem. Folna byla technicky vzato nezávislý svět a svaz Folna Alfa byl něco jako stráž soustavy. Taft nebyl jenom velitelem svazu, ale i *de facto* náčelníkem štábu celého loďstva.

Konečně byl oblečený. Naposledy se zkontroloval v zrcadle a vyšel na chodbu.

Zrada je jen prázdný pojem. Všichni, kdo kdy v historii zakládali nějaký nový stát, byli nejdříve považováni za zrádce toho starého. Centrální impérium je pasé, ať si ten blbeček Hankerson říká ve svém císařském vysílání, co chce. Impérium padlo, ať žije Impérium.

*

„Nordele!“

„Jo, Ralgarko?“

Nordel Tull byl ještě větší než typický Ralgar. Tihle téměř třímetroví ještěři s tlamou připomínající gekona byli před příchodem Nového protektorátu hlavními protivníky Centrálního impéria a na opačné straně říše s ním doteď vedli válku. Ale pokud Daniel něco uměl, bylo to získávání spojenců. Nordel Tull a jeho klan se k nim přidali na Barrodu. Nordel byl svržený náčelník nadklanu Tull předtím, než ho Daniel najal na pomoc s obnovou Impéria.

A měl tendenci říkat Hile „Ralgarko“. Po čichu poznal, že má ralgarskou DNA.

„Je hotel zajištěný?“ zeptala se ho, když se objevil na Lardonově soukromém patře.

„Jo, všichni ti kreténi z paláce... nebo hotelu, to je jedno, všichni kreténi tady popadali. Na zdejší Ralgary to nefunguje. Jako většina věcí. Na tebe by to nejspíš taky nefungovalo, Ralgarko.“

„To je asi možné. A co jiní Ralgaři?“

To byla ta hlavní věc. Lardona lákaly hezké ženy a s kontakty, které dal Hile Lardonův synáček, se dokázaly do paláce dostat i Foskanová a Pradhanová. Druhá věc byli Ralgaři. Hila věděla, že pro Vylepšené je často Ralgar otázkou prestiže a Lardon si najímal ralgarské žoldáky ve velkém. Takže byl jenom rád, když z Ta La Baru přiletěla plná loď Ralgarů z klanu Tull.

Ralgaři nikdy nebyli na jakoukoli špionážní nebo výzvědnou činnost. Což byl problém, protože tady se od nich vyžadovalo, aby se chovali, jak se po nich bude chtít. Nordel to chápal, ale nezaručil se za všechny své bojovníky. Nicméně všichni byli zvyklí, že tihle velcí ještěři často páchají výtržnosti.

Lardon a jeho nohsledi však ještěry nijak neřešili. Vedle hotelu-paláce stálo obří staré skladiště, v němž pro Ralgary zřídili ubikace. Lardonův ministr financí je prostě najal a bylo to. Jak si klan Tull sedne ve skladišti s klany Sebor a Paro, to nikoho nezajímalo, Lardon jen trval na tom, aby v hale hotelu, kde se přijímali hosté, byli Ralgaři ze všech klanů a byli ověšeni klanovými symboly. Vypadal tím prestižněji, přilákal k sobě spoustu klanů.

A tak ve chvíli, kdy Hila nechala celý hotel zaplnit omamným plynem, zůstali na nohou jenom Ralgaři z různých skupin.

„Jo, byli tam sráči z klanů Sebor a Paro. Jakmile ti Vylepšení kretění popadali, vrhli se na nás.“ Nordel se zasmál dunivým hlubokým smíchem, kterého byli schopní pouze Ralgaři. „Byla to sranda, párkrát jsme šlápli na nějakého ležícího kretěna. Ne všichni to asi přežili. Ale ta hala teď vypadá skvěle.“

„Na ralgarský smysl pro humor si asi nikdy nezvyknu,“ zamumlala vedle Hily Foskanová.

„A přemohli jste je všechny?“ zeptala se Hila.

„Jo, to nebyl problém. Ten sráč Lardon chtěl v hale hlavně nový Ralgary, aby oslnil svoje kretény. Ale taky jsme byli prostě lepší. Klany Sebor a Paro jsou proti mému klanu Tull úplně prdy. Taky tam byli roboti, ale ne ty dobrý, co mají na Barrondu. Nějaký starý plechovky. Derolovi uštěřili pracku, ale to přežije a aspoň na svoji novou bude opatrnější.“

Hila přikývla. Ralgaři se regenerovali, stejně jako ona. Nová ruka mu doroste za pár týdnů.

„Takže hotel je náš?“

„Jasně, proto jsem jel až sem nahoru. Jinak by to tady za návštěvu asi nestálo.“ Nordel se rozhlédl a přistoupil ke květináči. Hila nepoznala, co to bylo za květiny, ale na tom nezáleželo, Nordel je stejně spouštěl. „Jak je na tom ten Lardon?“

„Dobře...“

„Hila mu uřízla nádobíčko,“ řekla Foskanová pyšným tónem. Na to, že nehodovala ralgarskému smyslu pro humor, uměla být docela škodolibá. Hile se tahle mariňačka zamlouvala už od chvíle, co ji víc poznala, když ji zachránili ze zajetí na palubě *Floridy*.

Nordel chvíli přemýšlel. „Lidem to vlastně nedoroste, že ne?“

„Ne. Tedy ano, s dobrou a drahou regenerační terapií, možná urychlenou nanotechnologií, mu to do roka může dorůst. Kdy bude plně funkční, to je otázka. Zatím tam má díru zalátanou sešíváčkou.“

Nordel na Foskanovou chvíli civěl, potom se podíval na Hilu a burácivě se rozchechtal.

Hila Foskanovou zpražila pohledem. Na tohle opravdu neměli čas.

„To je super! Já věděl, že jsi super, Ralgarko.“

„Dobře, co ti ostatní Ralgaři ve skladišti?“

„O ty se budeme muset postarat, ale zatím je čas. Po večerech tam ve velkém chlastaj a blbnou, nepoběží jen tak do hotelu. Ale neboj, vymyslel jsem, jak se s nima vypořádat.“

Hila se radši neptala. „Jasně. Teď vás budeme potřebovat v hotelovém hangáru. Jsou připraveni?“

„Jo, Tivik už to tam chystá.“

„Dobře, tak tam nažen ostatní.“

„Jasná páka... Tak to vy lidi říkáte, že jo? Jasná páka. To je tak krásně blbý...“

„Jo, jasně.“ Podívala se na Foskanovou. „Eldo, jdi s ním. Měla bys je přivítat osobně.“

Foskanová se zazubila a spolu s Nordelem zmizela.

Hila se vrátila do apartmánu. Lardon pořád seděl u počítačového terminálu a měl na sobě župan. Napumpovali ho drogami, takže ani necítil bolest, když volal na oběžnou dráhu a používal všechny své přístupové kódy. Fyzickou bolest necítil, ale víc ho asi trápilo vědomí, že na polštáři na posteli leží jeho chloubka.

Pradhanová ho hlídala a zvedla hlavu, když se Hila vrátila.

„Už jsou na cestě. Půjdu dolů. Pohlídáš ho tady?“

„Jo, ten asi neuteče.“

Lardon k Hile zvedl vyděšené oči.

„Budu potřebovat ještě další věc,“ řekla. „Kódy pro ty lodě. Když jste odstranili identifikační čipy, aby loď nemohl na dálku ovládat císař, nainstalovali jste tam něco vlastního, že ano?“

Lardon jen přikývl.

„Dobře, řekni o tom Pradhanové. Řekni jí *všechno*, je to jasné?“

Lardon znovu přikývl.

„Dobře, já teď musím jít.“

Zase vyrazila na chodbu. V Lardonových očích se možná bleskla úleva, když zmizela.

*

Hotel Colossus, z něhož Demeter Lardon udělal svůj královský palác, možná nebyl tak velký, aby byl hoden onoho jména, přesto byl největším a nejluxusnějším hotelem na planetě. Měl i vlastní malý kosmoport, aby se příchozí smetánka nemusela tlačit se vším tím plebsem na veřejných kosmoportech. Byl to ideální hotel pro Vylepšené.

Taft ho sledoval z okna, když se jeho raketoplán chystal na přistání. Slyšel, že původní vládní budova, kterou místní pojmenovali Alexandrijský palác, byla mnohem honosnější, ale ta budova i s celou vládou zmizela, když komanda z brigády Superiori zajistila „změnu režimu“. Lardonové prostě nikdy netroškařili.

Taft se tiše zasmál. Jeho pobočník, mladý Vylepšený z rodu Moulinů, se na něj podíval s pozvednutým obočím, ale Taft jen zavrtěl hlavou.

Raketoplán dosedl v hotelu. Gravitační držák ho efektivně uchopil a plavidlo bylo připevněno k dokovacím ramenu. Manévr proběhl bezvadně, ale Taft si všiml, že hotel pořád používá civilní vybavení. Možná by měl přejít na vojenské.

Pilot ohlásil bezpečné ukotvení a průlez se otevřel. Taft jako nejstarší důstojník vystoupil první, následován svými důstojníky.

Tunel byl prosklený a Taft si všiml, že spousta raketoplánů z jiných lodí už byla na místě. Platila tradiční vojenská zásada, že pokud váš velitel dorazí v čase X, vy pro jistotu dorazíte o čtvrt hodiny dřív.

Na konci tunelu je čekala skupina Ralgarů, což se dalo čekat, protože Lardon se Ralgary obklopoval rád. Taft však cítil, jak se za ním

komandér Sigmarson ošil. Proti Ralgarům bojoval při Čtrnáctém vpádu.

Lardon určitě poslal Ralgary jako čestnou stráž. Odpovídalo by to jeho stylu humoru. Kromě ještěřů je tu čekala ještě nějaká mladá žena, která se na nově příchozí usmála.

„Vítejte v paláci, pan Lardon se poroučí. Prosím, následujte mě.“

Žádné vojenské zdvořilosti. Ale s těmi se ona vlastně obtěžovat nemusela, byla to civilistka.

Zavedla je do hlavní příletové haly v hotelu, kde už skutečně čekali všichni ostatní důstojníci z jeho lodí. Podél zdí stáli další Ralgaři a většina jeho důstojníků se tvářila notně nervózně.

Kapitán Trendonová z *Oregonu* byla celá rudá a vypadala, že každou chvíli vybuchne, když si všimla, že přišel její nadřízený.

„Admirál na palubě!“ zavelel někdo a přítomní důstojníci zasaltovali, zatímco ta mladá žena šla dál ke druhému konci místnosti, kde zaujala místo na malé vyvýšené plošině. Taft si všiml, že je tam komunikační aparatura. No jistě, Lardon je chce oslovit z pohodlí své kajuty skrz nějaký velký hologram. To by odpovídalo jeho egu. Kontradmirál přemýšlel, jestli je ten pitomec poctí návštěvou, nebo je pak prostě zase pošle domů.

„Pan ministerský předseda Lardon vám všem děkuje, že jste přišli,“ řekla žena. „Já se jmenuji Elda Foskanová a byla jsem požádána, abych vás zde přivítala...“

Foskanová. To jméno Taft neznal, ale Lardon střídal pobočnice každou chvíli. Ta žena vypadala kompetentně, něco na jejím postoji mu bylo povědomé, že by byla z armády? Anebo možná od mariňáků?

„Váš vládce lituje, že zde nemůže být osobně, ale spojí se s vámi přes holografický přenos.“

Takže to bylo tak, jak Taft předpokládal. Lardon bude sedět někde nahoře a užívat si, jak jeho poskoci – včetně jeho *admirála* – tancují, jak on píská.

„Takže bez dalšího zdržování, zde je vysílání vašeho vládce.“ Foskanová stiskla několik kláves a uprostřed místnosti se objevil obří hologram.

Někdo vedle Tafta prudce zalapal po dechu. Někteří důstojníci o pár

kroků ustoupili. Taft nebyl schopný reagovat vůbec nijak, jen několik nekonečných sekund civěl na hologram, zatímco jeho mozek odmítal připustit, že tohle je pravda.

Hologram měl nejméně čtyři metry. Vypadal jako nějaký starý řecký bůh, který shlížel na prosté smrtelníky.

Jenže to nebyl řecký bůh, bylo to něco mnohem horšího. Byl to Daniel Hankerson.

Císař Centrálního impéria.

Zatímco se všichni snažili přijít na to, co se děje, hologram promluvil.

„Admirále Taftě, důstojníci svazu Folna Alfa, vy všichni jste se dopustili velezrady.“

Někteří se zběsile rozhlíželi, jako by před ním mohli utéct, jiní konsternovaně zírali na hologram a odmítali uvěřit tomu, co vidí.

V Taftově případě platila druhá možnost. A Hankerson se díval přímo na něj.

„Hotel je v rukou Centrálního impéria, vláda Demetera Lardona na Folně byla svržena. Svým vědomým napomáháním puči jste se dopustili velezrady a svou službou zde jste se dopustili dezerce. Coby vysocí důstojníci svazu nemůžete předstírat, že do toho nejste zapleteni.“

Někteří začali protestovat, jako by je Hankerson mohl slyšet. Někdo se dokonce rozběhl k průlezu k čekajícím raketoplánům, ale Ralgar mu s burácivým smíchem zatarasil cestu.

Ostatní Ralgaři měli v rukou zbraně, většinou ne střelné, měli ty své meče, kterým se říkalo *karba*.

Taftův mozek se upnul k tomu nejzbytečnějšímu detailu.

„Za vaše činy vám náleží pouze jediný trest, a tím je smrt,“ pokračoval císař nemilosrdně. Ano, opravdu to byl císař, sám Taft tak o něm uvažoval. „Nicméně...“ pronesl Hankerson a odmlčel se.

Důstojníci se na něj upnuli jako na stéblo, kterého se mohou chytit.

„Nicméně, vždy existují polehčující okolnosti. V sektoru Barrondo byla spousta důstojníků, kteří za podobné činy dostali milost, a byl jim umožněn návrat do služby nebo alespoň byl ušetřen jejich život. Centrální impérium vás potřebuje. Proto máte nyní jedinou – *poslední* – možnost. Řekněte svým lidem úplně všechno o vašich lidech, o dohodách

s Novým protektorátem na druhé straně brány, o jejich obraně, o vašich bezpečnostních protokolech a kódech. Chci znát *úplně* všechno. Mluvte, závisí na tom váš život.“

Taft se konečně dokázal pohnout. Foskanová teď měla v ruce pistoli, ale na nikoho nemířila. Ralgaři se šklebili. Všichni do jednoho se tvářili, že by byli mnohem raději, kdyby důstojníci nepřistoupili na císařovu nabídku a nechali se povraždit.

„Jako císař mohu komukoli udělit imperiální milost,“ zakončil Hankerson proslov. „Pokud tedy usoudím, že si ji dotyčný zaslouží. Takže si vzpomeňte.“

Hologram zmizel. Taft zamrkal. Jeho mozek se mu pokoušel vnutit, že to možná všechno byl jenom nějaký prapodivný sen. Noční můra.

Jenže nebyl. Ralgaři zde pořád ještě stáli. I Foskanová tu pořád ještě byla a jedním prstem pokynula přímo Taftovi.

„Tak, admirále, pojďte první, máme na vás nějaké otázky. Doufám, že vaše odpovědi budou stát za to.“

*

„Ta holka je dobrá,“ řekla Hila uznale. Seržant Foskanová byla coby poddůstojnice velitelkou malého oddílu Imperiální gardy, který Daniel a major Niro – přes Hiliny námitky – poslali s ní na Folnu. Hila protestovala, že nepotřebuje ochranu, ale Daniel si postavil hlavu. On taky nechtěl bodyguardy, avšak jako jeho partnerka na ně měla nárok také. Alespoň, že to všechno byly členky mužstva. Hila vždycky preferovala mužstvo před důstojníky, což pramenilo z dob, kdy ještě pracovala jako novinářka.

„Jo, je dobrá, ale stejně myslím, že bychom mohli někomu něco uříznout, aby ostatní měli motivaci,“ zabručel vedle ní Nordel.

Oba to dění sledovali z vedlejšího sálu, kam teď Foskanová vedla Tafta. Admirál se tvářil, jako by z něj vyprchal veškerý život.

Dobře ti tak, parchante.

„Ne, myslím, že to není nutné. Teď musíme kontaktovat naše lidi. Postaráš se o ty ostatní Ralgary? Nebo na ně má plukovník Sarkar prostě shodit svoje mechy?“

„Ne, tohle zvládneme sami, ale pojď taky. Ralgarka je může přesvědčit.“

Hila se zarazila. „Co mám dělat?“

„Nic, jen tam budeš stát. Já budu kecat.“

„No... dobrá. Ale jedno po druhém, nejdřív zprávu.“

*

Daniel odhodil karty.

„Fold.“

Se šestkou a sedmičkou stejné barvy se rozhodl čekat na *flop*, ale když Kelvin vyložil tři společné karty, viděl, že z toho nevytvoří ani postupku, ani barvu, a když Calvert začal zuřivě přihazovat, Daniel složil karty. Calvert možná blafoval, ale on neměl důvod to riskovat.

Karty složili i Golna a Keto a vypadalo to na souboj Calverta s Gilbertovou, když se ozval bzučák.

Daniel byl první, kdo se natáhl po tlačítku.

„Ano?“

„Komunikační centrum, tady poručík Chen,“ ozval se známý ženský hlas. „Máme zprávu z Folny. Fáze jedna a dvě jsou hotové. Opakuji, fáze jedna a dvě jsou hotové. Výsadek je připraven na přímou komunikaci.“

Daniel byl okamžitě na nohou. Fáze jedna a dvě. Znamenalo to, že Lardon byl zneškodněn a velitelé lodí svazu Folna Alfa, jak si ho pojmenovali, byli zadrženi. Teď byl čas na fázi tři.

„Dobře, přepošlete zprávu admirálu Wabaře, ať zahájí fázi tři.“ Podíval se na Golnu, o němž pořád ještě uvažoval víc jako o svém nadřízeném než poddaném, a Golna jenom přikývl.

„Ano, pane,“ potvrdila Chen.

„A spojte mě přímo s Hilou Ebanovou.“

„To nepůjde, prý musí vyřešit jeden ralgarský problém. Ozve se hned, jak to bude možné.“

Daniel zaťal ruce v pěst. „Jaký ralgarský problém?“

3.

„Je to tady,“ řekla kontradmirál Abiola Wabara, když dočetla zprávu na můstku bitevní lodi *Florida*. „Kapitáne, signál pro celý svaz: Zahájit fázi tři. Opakuji: zahájit fázi tři.“

„Rozkaz, admirále,“ odpověděl kapitán Jens Iversen a hned předal rozkazy. Podle plánu mělo k akci dojít někdy dnes a Wabara i Iversen trávili většinu dne kolem můstku, zatímco loď měla zvýšenou pohotovost. Napětí bylo cítit ve vzduchu, ale astronauté byli na čekání zvyklí.

Tedy skoro všichni.

„Takže jdeme na to?“ pronesla za Wabarou kadetka Radana Hankersonová.

„Ano, kadetko, jdeme na to,“ odvětila Wabara a jen tak tak se ubránila úsměvu, zatímco ztišila hlas. „Snažte se nepřešlapovat, kadetko.“

Radana zrudla. „Omlouvám se, madam, je to... I když jsem skoro půl roku seděla na Horgenu v domácím vězení, špatně snáším čekání. Možná právě kvůli tomu domácímu vězení je to pro mě horší.“

„Já vím, to si snad ani neumím představit. Mně stačil ten pětiměsíční přelet z Konstantinu do Barronda a ostatní u toho jenom intrikovali.“

Radaně zacukaly koutky úst. Tohle byl jeden ze soukromých vtípků

mezi novopečeným kontradmirálem a stejně novopečenou kadetkou. Wabara se jen těžko smířovala s tím, jak všichni ostošest intrikují a vymýšlí manévry na obnovu Impéria. Abiola Wabara byla přímočařejší člověk. Tohle byla mise, která byla víc podle jejího gusta, fáze tři, během níž museli vojensky zajistit celou soustavu.

Kromě toho bylo na Wabaře, aby z šestnáctileté Radany Hankersonové udělala důstojnici.

Sledovala, jak se posádka dává do pohybu. Jens Iversen posádku lodi za ty necelé dva týdny od chvíle, co převzal velení, vycepoval, ale i tak bylo vidět, že je mužstvo trochu utlumené a vrhá na svého kapitána, admirála nebo i kadetku Hankersonovou postranní pohledy. Byla to tatáž posádka, která Wabaru a Radanu unesla a chtěla předat Novému protektorátu. Možná plnili rozkazy svého tehdejšího admirála a kapitána a většina o tom ani nevěděla, ale i tak pro ně musel být zvláštní pocit mít tady někoho takového. Admirál Donatra se možná dopustila zrady, ale její posádka ji následovala s téměř slepým odhodláním.

Ale s Wabarou už jednou bitvou prošli a chystala se další. Nic lidi nestmelí víc, než když na vás někdo střílí.

Císařův osobní svaz se dal do pohybu.

„V soustavě budeme za osm minut,“ ohlásil důstojník u navigátorské stanice a Wabara jen přikývla.

Rozkazy byly vydány, ona se teď jenom dívala. Její 22. eskadra bitevních lodí zaujme pozici u nepřátelského svazu Folna Alfa, zatímco pěchotní transportér *El Guettar* a *Hermes* zaujmou pozici na oběžné dráze, kde *El Guettar* podnikne výsadek na zajištění planety. Křižníky převezmou kontrolu nad bránou a obsadí veškeré stanice, střediska řízení letového provozu, všechno, co jakýmkoli způsobem dohlíží na dopravu v soustavě.

Zároveň také odkloní veškerou dopravu od brány s tím, že tam došlo k nehodě. To už sice byla troška intrikování, ale to Wabaře ještě nevadilo. Na druhé straně se budou divit, co se děje, ale za předpokladu, že Nový protektorát razantně nezměnil pravidla pro průlety branou, nechá řešení problému na téhle straně a prostě z Davenportu odkloní dopravu. Naštěstí skrz bránu nešla rádiová komunikace. Vždycky existovalo riziko, že Nový protektorát varuje někdo skrz nadsvětelnou

komunikaci, ale Folna neměla vlastní zdroj nadsvětelného vysílání. Vždycky tu byla možnost, že má někdo u sebe nadsvětelný přijímač a zrovna jím bude komunikovat, takže Nový protektorát dostane varování, ale to byl risk, který prostě museli podstoupit. Navíc, pokud to provedou dobře, většina lidí si ani nevšimne, že se něco děje, dokud nebudou na Davenportu.

„Teď máme na všechno jen několik hodin, že?“ zeptala se za Wabarou tiše Radana a kontradmirál přikývla.

„Ano, maximálně den, než začnou něco tušit. Musíme mít několik hodin. A plán bude záviset na tom, co udělají Ralgaři, kolik lodí svazu Folna Alfa bude moci cestovat s námi... Bude to několik *perných* hodin.“

*

Dvě skupiny Ralgarů ve velkém skladišti na sebe vrčely, pokřikovaly a výhružně klepaly zbraněmi o zbroj. Hile to připadalo jako sněm nějakých dávných kočovných kmenů, kde se rozhodovalo o tom, kdo bude náčelník.

Ta představa nejspíš nebyla příliš daleko od pravdy.

Hila byla ráda, že ji vesměs ignorují. Všimla si ale, že Nordel a jeho skupina mají proti sobě obrovskou přesilu.

Jenže na oběžné dráze byly i ralgarské lodě. Signál, který Lardona přiměla vyslat, jim možná zabránil v tom, aby Císařův osobní svaz napadli hned, ale jak Daniel rád opakoval, oni potřebují spojence víc než spoustu rozstřílených lodí.

A tak tu teď stála a sledovala, jak Nordel prováděl něco, co by asi Ralgaři považovali za diplomacii.

Když na sebe konečně všichni dovrčeli, předstoupil před druhou skupinu jeden velký Ralgar. Nebyl tak mohutný jako Nordel, ale vypadal mladší, co alespoň Hila byla schopná poznat.

Chybí mi tu Radana, ta si o Ralgarech načetla všechno.

„Takže ty ses mezi nás vetřel jako nějaký lidský *kviske*?“ zabručel na Nordela.

Další pokřikování a vrčení.

„Možná, ale je to lepší než být něčí prodejný kus hovna. Kdo vůbec jsi?“ odpověděl Nordel.

„Jsem Krol, *askebar* nadklanu Sebor! Nadklanu, který vládne všem Ralgarům tady v sektoru Folna. Avím, kdo seš ty, kreténe! Nordel Tull, ten, který zničil svůj klan, když dovolil Imatům, aby vychcípali.“

Vrčení a nadávky se stupňovaly. Hila věděla, že tohle tu dnes zazní. Imati byli pasivní druh, který žil na ralgarských planetách a budoval pro ně technologie a Ralgaři je na oplátku chránili. Zabít Imata byl nejhorší zločin, jakého se mohl Ralgar dopustit, a nechat ho zemřít bylo skoro stejně vážné.

„Naši Imati vymřeli, ano!“ zaburácel Nordel. „A můj klan tím byl zničen, ale co ten váš? Co slavný nadklan Sebor, Krole? Nebo klan Paro? Jak jsou na tom vaši Imati?“

Jeden Ralgar se pokusil na Nordela vrhnout, ale Krol ho křikem zahnal zpátky. Nebyl to pokus o smír, spíš si chtěl Nordela nechat pro sebe.

„Naši Imati určitě chytili stejnou sračku, jakou jsi k nim zavlekl ty!“

„Vážně?! Já věděl, že nadklan Sebor tvořili jenom největší dementi, ale naše klany a nadklany spolu vůbec nesousedily. Proč zrovna naši Imati chytili nemoc, kterou nikdy v historii neměli, a nedostal to nikdo mezi náma?!“

„Nehraj si tady na mudrce,“ zavrčel Krol. „Co chceš říct?“

„Chci říct, že ze zničení našich klanů nejvíc profitoval Raktar. Ten Raktar, který vede výpravu proti Centrálnímu impériu. A ten samý kretén, který se spráhl s Novým protektorátem. Protektoři umějí udělat různé srágoro! Vyrobili něco, čím Raktar zlikvidoval Imaty. Tím zničil nadklan Tull a ještě k tomu takové blbce jako Sebor nebo Paro a možná i další. Posílí tím svůj nadklan, je jmenován *ardanem* a určitě jsou jiné klany, které to vědí, ale on jim vyhrožuje. On se chová jako nějaký lidský *kviske*!“

Skladištěm se opět začalo ozývat vrčení, ovšem tentokrát znělo jinak. Bylo v něm něco jako... nejistota.

„Jak to chceš dokázat?“ zavrčel Krol.

„Nijak. Nepotřebuju dokazovat žádnou sračku tobě nebo komukoli

jinému. Říkám, že Raktar podrazil nás všechny, zabil Imaty, je to hlavní kretén a já mu chci jít natrhnout šupiny od ocasu až k držce!“ Ukázal jedním mečem na Hilu. „Tahle poloviční Ralgarka – jo, fakt je, klidně si ji očuchejte – je družkou lidského císaře. Ten vede výpravu proti Novému protektorátu a povede ji i proti tomu kreténovi Raktarovi! Já chci vědět, jestli se přidáte, nebo zůstanete jak kreténi čumět tady na Folně!“

Ralgaři milovali slovo „kretén“. Také používali slovo „srágora“ pro jakoukoli chemickou sloučeninu. Tím, že obě skupiny mluvily anglicky – paradoxně si nerozuměli mezi sebou a používali lidská slova –, nemohla Hila určit, jestli mají ve svém jazyce obdobná slova, ale nejspíš ano.

Krol na Nordela teď zavrčel a vykročil. „Mluvíš hezky, ale proč bysme měli jít s tebou a nějakou míšenkou?“ mrkl na Hilu.

„Protože tahle samice už zařízla vašeho šéfa Lardona, zatímco vy jste se tu škrábali na zadku. Ale to není ten důvod. Důvod je ten, že vám to říkám a že vás vyzývám na Garo!“

Hila netušila, co to znamená, ale veškeré vrčení najednou ustalo. Sál ztichl.

„Ty vyhlašuješ Garo?“

„Ano. Imati jsou v ohrožení, vy je odmítáte chránit. Kdo vyhraje, bude mít tu čest. Garo!“

„Garo! Garo!“ začali volat Nordelovi kumpáni.

Co je sakra Garo? přemýšlela Hila.

Krol něco zavrčel. „S klanem Tull nemáme společný zvyky!“

„Ty kreténe, Garo uznávají všichni Ralgaři!“ ozval se jeden z jeho lidí. Hila poznala znaky klanu Paro. „Garo!“

„Já nikdy proti Imatům nevystoupil!“ vrčel Krol.

„Bráníš lidi, co je likvidují.“

„To tvrdíš ty!“

„Jo, proto svolávám Garo! Ať se rozhodne.“

Krol jen vrčel. „Tak dobře. Ale nechci žádný debilní kumpány, sejmu tě sám!“

„Jak chceš, kreténe!“

Nordel měl dvojici ralgarských mečů *karba* a Krol se vyzbrojil stejně. Hila spolu s ostatními ustoupila.

Dva Ralgaři se s burácivým řevem pustili do sebe. Hila měla mnohem rychlejší reflexy a hbitost, ale Ralgaři za ní zase tak moc nezaostávali. Vrazili do sebe jako dvě střely a cákance krve tryskaly na všechny strany. Zranili se navzájem. Nordel se jen chechtal, Krol byl spíš rozzuřený, znovu se na protivníka vrhl. Skákali kolem sebe, sekali, vrčeli. Bylo to divočejší než cokoli, co by udělali nějací lidští mistři šermu, ale Hila poznala od začátku, kdo má převahu. Nordel posledních několik let bojoval v aréně Crixus na Barrondu a to ho muselo vycepovat jako bojovníka víc než cokoli jiného.

Krol zasyčel, když ho čepel Nordelovy *karby* sekla do ramene. Rychle se otočil a s řevem se rozběhl na protivníka.

Tentokrát ani Hila nepoznala, že se Nordel pohnul. Čepele se mihly vzduchem, vytryskla krev a Krolova hlava odletěla do davu Ralgarů.

Opět nastalo ticho.

Nordel Tull přiklekl k tělu svého soupeře, vrazil ruku do pahýlu na krku a potřel se krví. Potom znovu vstal.

„Já jsem Nordel Tull!“ zaburácel jeho hlas. „*Askebar* nadklanu Tull, vy všichni jste teď součástí nadklanu Tull! Garo bylo rozhodnuto! Bojujete za Imaty! Půjďme nakopat prdel Novému protektorátu a půjďme nakopat prdel Raktarovi!“

Burácení Ralgarů málem zbouralo skladiště.

*

Nejvyšší důstojník tradičně vystupoval z raketoplánu jako první, ale tentokrát to bylo jiné, když raketoplán s Abiolou Wabarou a Radanou Hankersonovou dosedl do hangáru na palubě bitevní lodi *Punjab*. Byl to až *druhý* raketoplán, který zde přistál. První vezl převážně mariňáky.

Lodě svazu Folna Alfa byly zajištěny a pohon byl zablokován příkazem z povrchu s osobním kódem admirála Tafta – admirál se mohl přetrhnout, aby Hile Ebanové řekl všechno, co věděl.

Svaz byl tedy zneškodněn už jenom tím, že byly všechny jeho lodě v klidovém režimu a u nich plul Císařův osobní svaz s připravenými zbraněmi.

Jenže otázkou nebylo, jestli byly lodě zneškodněny, nýbrž zda budou bojeschopné.

V hangáru na ně čekal důstojník v uniformě komandéra a tvářil se jako čerstvě vyoraný červ z pouště na Barrondu.

Už u něj stál nadporučík Drago, člen oddílu mariňáků na palubě *Floridy*.

Wabara došla nejdřív k němu, komandéra ignorovala. „Všechno v pořádku?“

„Ano, madam,“ řekl Drago. „Nikdo nekladl odpor, tvářili se spíš šokovaně než cokoli jiného. Ale řekli jsme jim, že v Císařově osobním svazu se za tyhle věci nepopravuje automaticky.“ Drago se zašklebil a Radana vydala nějaký neurčitý zvuk. Drago sloužil jako člen Imperiální vesmírné pěchoty na palubě *Floridy*, když se z její paluby admirál Donatra dopustila zrady a unesla Wabaru a Radanu. Většina posádky za to nemohla a ti, kdo se na tom aktivně podíleli, spíš bezmyšlenkovitě následovali Donatřin kult osobnosti, než že by sami věřili tomu, co dělají. Císař Daniel jim každopádně odpustil a zapojil je do boje. Drago byl jedním z mariňáků, kteří o ničem nevěděli, proto ho Wabara poslala do čela tohoto výsadku. Jistota byla jistota.

Nyní se obrátila konečně na přítomného komandéra.

„Vaše jméno?“

Z jeho výrazu soudila, že začne koktat, ale když promluvil, jeho hlas zněl jasně.

„Komandér Aspen Zuwa, madam. Palubní navigátor.“

„Jste nejvyšší důstojník na palubě?“

„Ano, madam.“

„Dobrá, víte, co se děje a co se tu dělo. Na rozdíl od většiny posádky na palubě *Floridy* nemůžete tvrdit, že jste nic netušil, ale císař Daniel si uvědomuje, že ne každý měl možnost ovlivnit situaci. Císař je zároveň ochotný odpustit všechno, pokud se hned zapojíte do boje.“ Rozhlédla se po hangáru. Byl čistý, zorganizovaný, profesionálně zařízený. „Komandéře, celý Císařův osobní svaz vyrazí do boje do několika hodin. Na té bitvě bude bez jakéhokoli přehánění záviset osud Impéria, možná i osud celé civilizace. Vaši velitelé se dopustili zrady, ale já se ptám vás a vy budete mluvit za celou posádku: jste připraveni vyplout

do boje? Jste připraveni pomoci Centrálnímu impériu, jehož obyvatelé jste slíbil chránit?“

Zuwa polkl, ale díval se Wabaře zpřímá do očí. „Ano, madam.“

„Dobrá, vzhledem k okolnostem nebude možné, abyste lodi velel osobně, ale nechám vás na pozici prvního důstojníka. To, co se dělo v soustavě Folna, by za normálních okolností vyústilo v odvolání celé lodi a několikaměsíční vyšetřování činů všech členů posádky, ale jak jsem řekla, čeká nás bitva a nemáme čas. Připravte loď i posádku k bitvě, komandéře, dokud nedorazí váš nový kapitán. Nadporučík Drago... bude prozatím na palubě.“

Zuwa přikývl. Nebylo těžké to pochopit. Ano, Wabara je ochotná jemu a posádce *Punjabu* věřit, ale stejně pro jistotu nechá na palubě mariňáky.

„Dobrá, to je všechno, ale chtěla jsem vám to říct osobně. Vítejte zpátky v Imperiálním loďstvu a vítejte v Císařově osobním svazu. A teď do práce.“

*

K hotelu Colossus dosedl další raketoplán. Jeho přistání Hila sledovala osobně. Nebyl jediný, objevil se nad hotelem zároveň s výsadkovými raketoplány, ze kterých vyskakovaly mechy z útočného praporu pluku *Highlanders*. Další, plné vojáků ze zajišťovacího, dosedaly v hangáru, ale také na střeše hotelu a v jeho okolí.

„Nehrajou žádnou skotskou písničku,“ poznamenala Foskanová vedle Hily.

„To ne. Nechceme vzbudit celé město. Máme štěstí, že hotel je na kopci a stranou od obydlených částí. Rozruchu si místní ještě nevšimli.“

„Já vím,“ Foskanová pokrčila rameny. „Mám ráda ty skotské písničky, co *Highlanders* hrajou, když vyskakují v bojových podmínkách. *Scotland the Brave* je fajn, ale ještě radši mám *Amazing Grace*, moc hezký.“

To už z přístupového tunelu vylezli cestující raketoplánu. První šel major Niro, velitel Imperiální gardy, která byla zodpovědná za osobní

bezpečí císaře. Za ním kráčeli tři další gardisté a až potom se objevil Daniel Hankerson.

Dalších cestujících si už Hila nevšímala a než si to uvědomila, držela Daniela v objetí.

Stres a napětí posledních několika dnů polevily. Najednou bylo na pár okamžiků všechno ve vesmíru zase v naprostém pořádku.

Hilu až překvapilo, jak moc v klidu se cítí jenom tím, že má Daniela zase u sebe a drží ho v objetí.

Když se od sebe konečně odtáhli, podívali se na sebe.

„Ani nevíš, jak rád tě vidím.“

„Ale vím,“ usmála se.

„Budu se chtít vyptávat na všechno, ale chápu, jestli o tom nebudeš chtít hned mluvit. Jak jsi Lardona zpracovala?“

„Jak jsme předpokládali. Zatáhl mě do postele. Skočil na špek.“

„A on tě...“

Foskanová se rozesmála.

Daniel se nejdřív podíval na ni a potom na Hilu.

Hila ho políbila. „Jsou věci, co ti... budu opravdu chtít říct až později. Ale neboj se, nijak mi neublížil.“

„Ale co teprve ona jemu, Vaše Veličenstvo,“ přisadila si Foskanová.

„Myslím, že tohle *opravdu* probereme někdy jindy,“ řekla Hila a potom se zasmála, když uviděla Danielův výraz.

Její muž byl ale diplomat. „No dobře, tak později. Hotel je zajištěný a Ralgaři jsou na naší straně?“

„Ano, Nordel je dává dohromady a chce osobně letět domluvit detaily s Wabarou. Nahoře to probíhá bez problémů?“

Vyrazili do příletové haly. Kromě Daniela a jeho gardy z lodi vystoupil i komandér Calvert a několik jeho zpravodajců.

„Ano, Wabara poslala zprávu, když jsme přistávali, že lodě jsou zajištěné, a nehlásila problémy. Takže fáze tři je asi hotová. Bránu máme už taky pod kontrolou a nezdá se, že by na druhé straně něco tušili. Pochopil jsem správně, že kontradmirál Taft a jeho důstojníci byli velmi sdílní ohledně toho, co se děje na druhé straně?“

Odpověděla Foskanová. „Ano, Vaše Veličenstvo. Velice. A to jsem jim ani nemusela ukazovat obrázky Demetera Lardona.“

„Eldo!“ okřikla ji Hila.

„Vlastně by možná stačil jenom obrázek toho polštáře s novou dekorací.“

„Eldo!“

Daniel se pořád vydržel neptat, což bylo jedině dobře. Hila na Foskanovou chvíli zírala, pak potřásla hlavou.

Ozval se Calvert.

„Já si s nimi ještě také promluvím, ale myslím, že základy jste úspěšně zjistila, seržante Foskanová. Dobrá práce.“

„Díky, pane.“

„Takže to by bylo. Až mě děsí, jak to zatím jde snadno,“ řekl Daniel.

„A ještě k tomu to nebyl tvůj plán, vid’?“ pošťouchla ho Hila.

„To ani ne. Můj první velitel mi vysvětloval, že správný vůdce se má obklopit lidmi, kteří jsou schopnější než on. Snažím se to dodržovat, ale mezi vámi všemi to nebylo tak těžké.“

„Jen se nepodceňujte, Vaše Veličenstvo,“ řekl mu Calvert. „My máme občas co dělat, abychom vám stačili. Nevím, kolik jiných vladařů by se rozhodlo financovat svoji flotilu turnajem v pokeru.“

Došli do příletové haly, kde před nedávnem zadrželi velící důstojníky svazu Folna Alfa. Teď byla opět prázdná, ale několik členů armády už zajišťovalo oblast. Jiným průchodem z jiného raketoplánu tam už vystupovala další skupina, všichni v bojových skafandrech s označením vesmírné pěchoty.

Foskanová byla první, kdo zareagoval. Sama byla mariňáčka, jedna z mála členů gardy, kterou major Niro naverboval z Imperiální vesmírné pěchoty a ne Imperiální armády, a poznala svoje soukmenovce.

„Kapitáne Aidene,“ pozdravila svého bývalého nadřízeného, který kráčel v čele týmu. „Nevěděla jsem, že pro fázi čtyři vybrali naše kluky a holky z *Herma*.“

„Zdravím, seržante,“ řekl velitel oddílu mariňáků na *Hermovi*. „Ano, k tomu rozhodnutí došlo až po vašem odletu. Já a hlavní seržant Rogožinová prý máme nejvíce zkušeností s operacemi v nula gé a s abordáží.“ Usmál se. „Rád také po dlouhé době přiložím ruku k dílu. Co vy? Garda vás nenudí?“

„Ne, pane. Co Norum? Neměl taky zkušenosti s operacemi v nula

gé? Vzpomínám si, jak mluvil o tom svém husarském kousku v soustavě Galahad.“

„Ano, ale ten je taky v gardě a na gardu jsem radši nesahal. Proto jsem nevzal ani vás. Navíc Norum je na palubě *Floridy* s princeznou, je toho na něj moc.“

Foskanová přikývla. Hila věděla, že původně byla také u princezny Radany, než si ji vybrali k sobě na tuhle misi. Teď se mariňáčka začala zdravít s ostatními mariňáky, ti svou starou kamarádku častovali různými více či méně vtipnými poznámkami stran jejího nového statutu u gardy. Hila se usmála. Řadoví vojáci, mariňáci a astronauté, to byl její svět. Sama byla u Omeg seržantem, i když u Omeg to všechno fungovalo trochu jinak.

„A bude mít kapitán Aiden v čem letět?“ zeptal se Daniel a Hila přikývla.

„Ano, to je právě tady taky v hangáru, pojďte se podívat.“

Vedla celý průvod k velkému průzoru, ze kterého mohli shlížet dolů do jednoho z hangárů. Tam leželo cosi vystavené.

Vypadalo to jako obří špendlík. Zlatý špendlík s iniciálami D. L. na boku a velkou kupolí vzadu, která byla onou „hlavičkou“ špendlíku.

„Tohle je loď?“ zeptal se Daniel.

„Jo. To jsou ti prachatí Vylepšení a vůbec ti pracháči.“

„Já jsem taky prachatý Vylepšený a nikdy mě nenapadlo si něco takového pořizovat!“

„Protože ještě ke všemu nejsi debil. Tohle je Lardonova osobní jachta. Jmenuje se *Nebula Jewel*.“

Calvert se uchechtl. „Já přemýšlím, co si tímhle potřebuje kompenzovat.“

„Já bych toto téma radši nenačínala!“ ozvala se Foskanová.

„Lardon nám k tomu samozřejmě dal všechny přístupové kódy i všechny svoje osobní kódy, které má pro průlet bránou a pro hlídky Nového protektorátu. Lardoní jsou jejich velcí kamarádi, jeho osobní loď s osobními kódy nechají proletět.“

Daniel se obrátil na Aiden. „Co říkáte, kapitáne?“

Mariňák přikývl. „To půjde.“

„Máte tedy ještě nějaké otázky?“

„Ne.“

„Dobrá, tak jděte na palubu a seznamte se s lodí. Dejte vědět, jakmile budete připraveni.“

Aiden se usmál. „Rozhodně, Vaše Veličenstvo.“

*

„Takže?“ zeptal se Daniel o dvě hodiny později, když se na palubě *Hermes* shromáždil celý jeho štáb.

„Takže myslím, že můžeme pokračovat, Vaše Veličenstvo,“ řekla Wabara opatrně a podívala se na Golnu. Někdo by si to gesto mohl vyložit jako nejistotu, ale Daniel znal Wabaru i Golnu až moc dobře. Wabara byla skvělá polní velitelka, Golna byl větší intrikán. Komodor ale teď jenom přikývl.

„Souhlasím. Spousta věcí se mi nelíbí, ale... souhlasím.“

„Jak jsou na tom posádky těch lodí?“ zeptala se Hila.

„Není to zázrak,“ přiznala se Wabara. „Ne, zrady se nebojím. Většina se prostě uprostřed toho chaosu snažila jenom dál plnit své povinnosti. Ale admirál Taft a jeho kapitáni na výcvik moc nedbali. Snažila jsem se posádky drilovat a rozhodně nezakrňely tak moc jako posádky lodí, které Foster půl roku držel na Barrondu v luxusu, ale pořád to nejsou lidi, které bych ráda vedla do boje.“ Pokrčila rameny. „Jenže jak všichni v posledních týdnech opakujeme, jinou možnost nemáme. Pokud Nový protektorát něco zjistí, zavře bránu a zase nás oddělí na celé měsíce. A pak bude pozdě.“

Daniel to nekomentoval, ostatně jako nikdo. Všichni věděli, že už přes půl roku vedou jeden velký závod s časem. Nový protektorát vstoupil do prostoru Centrálního impéria v sektoru Konstantin s obrovskou flotilou, které říkali *Hammer*. Ta měla proletět skrz Konstantinskou bránu přímo k Hubu a odtamtud mohla převzít kontrolu nad Impériem, jehož flotily byly jinde. Jenže Daniel nechal bránu v Konstantinu zničit, a zatímco *Hermes* a ostatní lodě vyrazily trochu delší cestou do Barronda, flotila *Hammer* mířila se svým pomalejším pohonem do sektoru Bornholm. Tam bude za čtyři měsíce. Potom už jenom nerušeně proletí Bornholmskou bránou k Hubu, kde držela

pozice flotila *Vanguard*. Ta ovládla Hub a Davenport, ale jinak neměla dost lodí na efektivní ovládnutí celého Impéria.

To původně ani neměli v plánu, měl to být rychlý puč, po kterém nový císař, Danielův proradný strýc Haskel, uzavře mír. Daniel jim to všechno trochu zkomplikoval tím, že přežil a odřízl flotilu *Hammer*.

Jo, to jsem celý já, komplikuju věci.

Jestliže ale obsadí Davenport, budou mít přístup nejen k Hubu, ale i k Wuweiské bráně a ke Třetí a Sedmé flotile, které tam bojovaly proti Ralgarům. Ty musejí přivést zpátky k boji proti Novému protektorátu. Pokud se jim podaří nějak vyřešit konflikt s Ralgary.

No dobře, jeden neřešitelný úkol po druhém.

Slova se ujal Golna. „Souhlasím s admirálem Wabarou, Vaše Veličenstvo. Situace není ideální, ale čas hraje proti nám. Lepší situaci nemáme. Jestli se něčeho bojím, tak je to nedostatek spolehlivého personálu.“

„Ano, dokonce i kadeti teď dělají pobočníky,“ zamumlala Radana a Daniel si uvědomil, že jeho sestře je pořád jen šestnáct a neví, kdy má mlčet a nemá se snažit být vtipná.

Jo, je jí šestnáct, ale je to taky následnice trůnu, i když vstoupila do loďstva.

„Jak jsme se dohodli, na každou loď ze svazu Folna Alfa umístíme některé důstojníky z naší původní 35. skupiny, abychom tam měli lidi, jejichž loajalitou si jsme jistí,“ řekla Wabara. „Jenže to samé jsme udělali už před pár týdny s 22. bitevní eskadrou a lidi nám docházejí.“ Podívala se na Golnu. „Díky tomu, že se *Hermes* nebude bitvy přímo účastnit, jsem mohla využít jeho posádku. Komandér Linderholmová alespoň dočasně převezme velení na *Punjabu*, komandér Rico dostane *Yukon* a komandér Mogawe z *Priscilly* dostane *Oregon*. Další důstojníci z našich křižníků a servisních a zásobovacích lodí převezmou velení na těch křižnících a fregatách, které tu měli, ale hrozně tím roztrháme velitelské kádry na všech lodích, a to před bitvou. Ale s tím bohužel nic nenaděláme.“

„A až se dostaneme na Davenport, se stejným problémem se bude potýkat armáda,“ dodala Hila. „Plukovník Sarkar bude muset s jedním

OBRÁNCI CIVILIZACE

oslabeným plukem zajistit Davenport a k tomu i tady Folnu. Ale to už je opravdu budoucnost.“

„To ano,“ přidala se Gilbertová. „A já si dovoluji doufat, že do té doby najdeme nějaké spojence a přijdou nám posily. Flotily jsou sice na frontě s Ralgary, ale jednotlivé lodě a základny jsou tu a tam po celém Impériu.“

„To je pravda.“ Wabara se otočila k Danielovi. „Ale k věci: myslím, že jsme připraveni. Víme, co máme udělat, víme, co musíme udělat, a připravenější už nebudeme. Můžeme pokračovat, Vaše Veličenstvo.“

Daniel přikývl. „Dobrá... pošlete signál na *Nebula Jewel*, že mohou zahájit fázi čtyři. A vy se připravte na fázi pět, admirále Wabaro.“

4.

Kapitán Morgan Teller z loďstva Nového protektorátu vpochoďoval na můstek dreadnoughtu *Ruthless*. Nikdo neohlásil jeho příchod, on si na podobné věci nepotrpěl. Došel podél astronautů hledících si své práce u jednotlivých stanovišť až k velitelskému křeslu, ve kterém si až moc pohodlně hověl jeho výkonný důstojník.

„Tak co se děje?“

„Folnská brána je opět aktivní, pane, chtěl jste být informován,“ řekl komandér Viggo Torirsson a uvolnil místo.

„Poslali nějaké hlášení o tom, co se tam stalo, že museli přerušit dopravu?“ zeptal se Teller.

„Ne, pane.“

„Tak se zeptejte. Ať pošlou řízení letového provozu zprávu, chci vědět, k čemu tam došlo, a chci víc detailů než jen, že se stala nehoda.“

Torirsson měl neutrální výraz. „Pane, vlajková loď si také nevyžádala žádnou zprávu.“

Tellerův výraz naopak výrazně ztvrdl. „Tak o to žádám já! Pošlete zprávu osobně, komandéře. Chci vědět, co přesně se na Folně stalo, kdy a jak.“

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Obránci civilizace***.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.